

Zusters en broeders

Wat hebben we vanmiddag al veel gehoord
over wat het is een gemeenschap te zijn.
En hier op deze oude plek,
gesticht door Dominicanen ver voor ons,
oriënteren we ons nu
op woorden van de apostel Paulus,
over hoe hij Mienskip, of hij zal misschien Koinonia hebben gezegd,
voor zich ziet.

Twee dingen vallen mij op,
in wat hij schrijft aan de gemeente van Efeze.

Het eerste is éénheid.
De gemeente wordt geroepen één te zijn.
Eén geloof, één doop, één lichaam.
Wat is het mooi om te merken,
dat we als verschillende geloofsgemeenschappen
zoveel gezamenlijk hebben.
Dat we, na jaren van breuken en scheidingen,
vooral bezig zijn elkaar te waarderen.
Zelf kwam ik in de tijd dat ik in Zwolle woonde
geregeld in het klooster.
En ik was niet de enige protestant, zo kreeg ik al snel door.
Wat ik daar ben gaan waarderen in de Dominicanen,
is de verbondenheid met een traditie die veel ouder en ruimer is
dan ik me tot dan toe bewust was,
de rijke en troostende rituelen,
en tegelijk een goede aandacht voor theologie,
een mag ik dat zeggen, bijna on-katholiek stevige preek.
Zo droegen voor mij de Dominicanen daar bij aan de éénheid van de kerk,
lukte en lukt het daar om mensen uit verschillende tradities bijeen te brengen.

Eénheid is niet een woord dat we hier veel gebruiken.
Protestanten zijn door hun geschiedenis van vele breuklijnen
meer gaan houden van het woord verscheidenheid,
of het nare woord dat we hier weleens gebruiken, 'veelkleurigheid'.
Op zich is me dat ook wel dierbaar geworden,
de kerk als een plek waar mensen met vele soorten
godsbeelden, liturgische gewoonten, kijk op goed en kwaad,
samen proberen te leven.
En elkaar wat de ruimte geven, agree to disagree,
is daarbij een belangrijke vaardigheid.
Toch lees ik bij Paulus dat de verscheidenheid in het teken van de eenheid staat.
Ik denk dat dat voor ons de uitdaging is.

En dat kunnen we van Dominicanen leren,
die voorzover ik weet ook niet altijd keurig in het bisschoppelijke straatje lopen,
maar tegelijk niet 'uit het kerkverband stappen', zoals protestanten gewoon zijn.

Naast de eenheid,
een ander punt dat me opvalt bij Paulus.
Hij verbindt de gaven die Christus aan de gemeente geeft
met het neerdalen en opstijgen van Christus.
Dat neerdalen in de nederste delen der aarde,
dat betekent dat hij zich daar ook mee verbindt.
Het betekent dat onze gaven
niet zomaar uit de lucht komen vallen,
maar dat ze verbonden zijn aan wie wij zijn.
Wat onze talenten en krachten zijn.

Tegelijk verbindt Paulus de gaven die aan de gemeente zijn gegeven
met het opstijgen van Christus.
Het hoofd van de kerk is in de wolken
maar dat betekent niet dat de kerk met haar hoofd in de wolken moet zijn.
Het lichaam van Christus is hier op aarde,
en heeft gaven nodig om het te redden.
Die gaven, en de mensen die die gaven dragen,
zijn zo de verbinding tussen hemel en aarde.
Zo is Christus ons nabij.

En Paulus heeft het perspectief voor ogen
dat die scheiding van hoofd en lichaam niet voor altijd is.
dat wij komen tot de 'eenheid van het geloof',
en tot 'een volkomen mens zijn',
dat wij toegroeien naar een eenheid met Christus zelf.
Ik wens en bid ons toe
dat we daarnaar blijven verlangen.